

forslag til lov om ændring af vandløbsloven, jfr. nærmest foregående sag, og indeholdt forslag til ændringer i lov nr. 213 af 31. marts 1949 om landvæsensretter.

Nogle af ændringsforslagene var udformet på grundlag af forslag fra den af landbrugsministeriet i 1957 nedsatte spille-vandskommission, jfr. betænkning nr. 431 afgivet i 1966. Andre ændringsforslag tilsigtede at imødekomme en henvendelse fra Advokatrådet om at bringe behandlingen af erstatnings-sager i overensstemmelse med almindelige retsplejeregler.

Af lovforslagets indhold skal her anføres følgende:

Ved en tilføjelse til lovens § 7 åbnes der adgang for landbrugsministeren til at nedsætte *faste landvæsenskommissioner*, hvis det findes påkrævet i byudviklingsområder, og hvor det viser sig ønskeligt, at alle sager vedrørende et samlet, naturligt afstrømningsområde behandles for samme vandløbsret.

Ved en ændret affattelse af lovens § 26 er det præciseret, at spørgsmål, som normalt hører under de almindelige domstole, kun kan *afgøres af landvæsensretter, når begge parter i tvisten er enige herom.*

Endvidere er lovens § 31, stk. 1, foreslået ændret for at klargøre, at der i overensstemmelse med almindelige retsplejeregler består en *adgang for parterne til at blive gjort bekendt med de for landvæsensretten foreliggende oplysninger*, som er af betydning for vedkommende part.

Endelig skal det nævnes, at der i henhold til ændringsfor-slaget til lovens § 31, stk. 2, kan afholdes *syn og skøn* efter retsplejelovens regler, ligesom der er hjemlet parterne lejlighed til under en erstatningssag at gøre sig bekendt med og udtale sig om den teknisk sagkyndiges erklæringer, forinden sagen op-tages til kendelse.

Ved lovforslagets fremsættelse udtalte *landbrugsministeren* bl. a. følgende om landvæsensretternes virksomhed: „I den gældende lov er samlet regler for landvæsensretternes sammensætning og forretningssag. Det er efter vore retlige traditioner en hensigtsmæssig fremgangsmåde til at sikre offentlighed og en grundig oplysning af sager, som behandles af sagkyndige instanser, at det foreskrives, at behandlingen skal ske i en retssags form, selv om der ikke består en aktuel tvist. Landvæsensretterne behandler f. eks. sager om gen-